

Birbirimize Sigortalıyız

Nureddin Yıldız'ın 05.03.2017 tarihli (290.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kıymetli kardeşlerim,

Kalplerimizdeki iman, Allah'ın ölçebileceği bir değerdir. Ne kendimiz imanımızın belli bir potansiyelde olduğunu söyleyebiliriz ne de başka bir müminin kalbindeki imana bir birim koyabiliriz. Biri 125, diğeri 136, bir diğeri 350 puanlık... şeklinde bir ölçüm kullanamayız.

İmanın varlığı/yokluğu konusunda açık seçik işaretler olur ama iman potansiyelimizi bilen yalnızca Allah azze ve celledir. Buna rağmen, iman açısından ne durumda olduğumuzu test edebileceğimiz pek basit bir örnek de -kati ölçü koymamak şartıyla- karşımızda şu şekilde durabilir: Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme ait olduğu belli, sahih bir hadis-i şerifi dinlerken eczacıdan bir ilacın kullanımıyla ilgili bilgi alırken dinlediğimiz gibi mi yoksa hem kahvaltı edip hem haberleri dinlediğimiz zamanki gibi mi dinlemektedir?

Bunlardan biri canımızla ilgili olduğundan adeta kulağımızın üzerine bir kulak daha takarak, bir kere daha sorarak dinleriz; diğesinde dinlediğimiz ise olmuş bitmiş şeylerden ibarettir.

Herhangi bir Müslüman'ın, 'Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki' sözünü duyduğunda açtığı kulakları, ayarladığı frekansı ve iç donanımında yaptığı hazırlık, onun 'kaç paralık' olduğunun da göstergesidir. Resûlullah aleyhisselamın hadis-i şeriflerini külliye yok saymaktan zaten söz etmiyoruz, zira o Müslüman işi değildir. Ancak bir hadis-i şerif, hayatımızla ve ebedî cennet/cehennemimizle ilgili olduğu hâlde onu duyduğumuzdaki tavrımız ve dinledikten bir zaman sonra onunla ilgili bir dönüşüm yapıp yapmadığımızın muhasebesi, aile ortamında o hadise göre ev, vakıf-dernek ortamında o hadise göre vakıf-dernek durumunda olup olmadığımızın sorgulaması esasen Resûlullah aleyhisselamın karşısında ne kadar mümin olarak durduğumuzun da işaretidir.

Öldükten sonra tabutun üzerine konan bir bezde "Her insan ölecektir" ayetinin yazmasını Müslümanlığın işareti veya evinde mevlit kasidesi okunduğu için evliyadan biri olmanın emaresi kabul edecek değiliz. Ortada gerçekler vardır: Peygamber aleyhisselama iman ettik ve o da bizim iman ayarlamamızı hadisleri üzerinden yaptı, fabrika ayarlarımız onun hadisleridir. Hadisleri dinlerken gösterdiğimiz heyecan, ashab-ı kiramın "sanki başımızın üzerinde bir kuş vardı, kırırdarsak uçacaktı" şeklinde ifade ettiğine benzer bir tavır olur veya cuma ezanını beklerken 'mecburen' dinlenen bir vaazı caminin nakışlarına-süslerine göz gezdirerek geçiştirmeye benzer.

İmanın varlığı veya yokluğu Allah'ın görebileceği bir durumdur, gramaj bazında bir ölçüm de hakkımız değildir. Fakat genel bir test yapmak mümkündür. Hadisleri nasıl dinliyoruz, hadis bizim için ne manaya geliyor, hadisin bir dönüşümünü yapıyor muyuz? Kişi bu sorular üzerinden Müslümanlığının kalitesini kendi kendine dahi ölçebilir.

Bir de mülhaza olarak zikredelim ki bu bahsettiğimiz testi kendimiz üzerinden değil, Müslümanlar birbirlerinin imanı üzerinden devamlı yapmaktadırlar. Birinin Müslümanlığının şu kadar bu kadar olduğunu söylemeye cesaret edilebiliyor da bir gün olsun ayanın karşısına geçilip 'yedi sene önce dinlediğim hadis ve ben' şeklinde bir grafik izlenmesine razı olunamıyor. Bu şayet şeytanın bir tuzağı değilse başka şey de değildir.

Sahih-i Müslim'de 2699 numara ile rivayet edilen ve eminim ki defalarca dinlediğimiz hadis-i şerifi, ümmet-i Muhammed'in bu en zor günlerinde bir kere daha ancak bu kez bir eczacının, hayatımızla ilgili bilgilerden söz ettiğinde dinlediğimiz can kulağı tavrıyla okumalıyız. Ve dinledikten iki gün sonra da aldığımız bu ilacın vücudumuza yararının ne olduğunun ölçümünü yapmalıyız. İlaçtan sonraki

hâlimizin ne olduğunu mütalaadan geri durmamalıyız. Yoksa her dinlediğimiz hadis -maazallah- kıyamet günü başımıza dert olabilir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki:

“Kim bir müminin dünyadaki dertlerinden birini giderirse Allah da onun ahiretteki dertlerinden birini giderir.

Kim bir müminin işini kolaylaştırırsa Allah da onun ahiretteki işini kolaylaştırır.

Kim bir müminin dünyadaki ayıbını örterse Allah da onun ahiretteki ayıbını örter.

Kul, mümin kardeşinin yardımında olduğu sürece Allah da kulun yardımındadır.”

Kıyamet gününün dertleri: Cehenneme düşmek, güneşin insanlara bir mızrak boyu yaklaşması, mizan hesabı için beklemek, sırat... Tamamıyla dertten ibaret olan o günlerde hesabının kolaylaşmasını isteyenlere Allah Teâlâ yol gösteriyor: Dünyadayken bir müminin derdini gidermeye çalış, elinde imkân var ve bir müminin işini kolaylaştırman mümkünse kolaylaştır.

Çünkü Allah’tan başkasının hiç kimseye kolaylık sağlayamayacağı bir zaman -ahiret- gelecektir, o gün muhtaç olunan o kolaylıklar, dünyadaki bu kolaylaştırmalara karşılık diye verilecektir. Teşhir etmeyen, rezil etmeyen, kabahatleri yaymayanlara karşılık olarak ahirette teşhir edilmemek, rezil edilmemek, kabahatlerinin yayılmaması verilecektir. Dünyada hepi topu yirmi kişinin önünde, altı üstü sosyal medyada ortaya çıkarılan bir rezillik birkaç gün sonra unutulacak, rezil eden yaptığıyla ve rezil olan da başına gelenle kalacak ancak Allah Teâlâ, o rezil edeni karşılık olarak Âdem aleyhisselamdan son insana kadar bütün mahlûkların toplandığı yerde rezil edecektir. Bir ayıbı örten için de elbette aynı türden bir karşılık ihtimali yaşanacak, ayıbı örtülecektir. Bedel, dünyada ayıbı ve kabahati örtmeyi bilmektir.

Öyleyse Allah Teâlâ bizi birbirimize sigortalamıştır. Senin sigortan o müminin, o müminin sigortası senin elindedir. Müminler bir arada durmayı becerip kenetlendiklerinde, birbirlerini kâfirlerin sigortasına mecbur etmeyecek bir mantıkla yaşadıklarında -ki bunun adı ümmet-i Muhammed’in yekvücut olması şuurudur- Allah’ın yardımı da onlarla beraberdir. Müminler birbirlerini başka sigortalara havale ettikleri zaman, Allah da onları başkalarına havale edecektir. Müminin mümin kardeşinin yardımında olduğu sürece Allah’ın yardımını görecek olmasının anlamı budur.

Müminler bir vakfa bir kuruluş bağışladıklarında aslında kendi sigorta bedellerini yatırmaktalar, sadakalar ve fukara-yetimler-zavallıların duaları göklerin kapısını açmaktadır. Müminler birbirinin kefilleridir ve birbirlerinin dertlerinden pay kaparlar. Bunu Allah için yaparlar, böyle bir iş salih amel olduğu için de tıpkı sabah namazı kılarken almayı umdukları sevap beklentisiyle, iman şuruyla yaparlar.

Kendi çocuklarımla oturup yiyeceğim mis gibi yemeğimden götürüp bir muhacire, fakire vermem onun benim sigortam ve kefilim olmasındandır. Bugün sevdiğimden vermem, Allah’ın rahmet kapılarını açması, bereketin evime oluk oluk yağmasıdır.

Efendimiz aleyhissalatu vesselam sadaka vermeyi onlarca hadis-i şerifinde tarif etmiş ve övmüştür. Bu hadis-i şerif ise bir para vermeyi, sadakada bulunmayı yahut sözgelimi fakir bir kardeşinin evine halı-sehpa-tabak almayı anlatmamaktadır. Peygamber aleyhisselamın tarifinde pirinç, tereyağı, bulgur da yoktur. Bu, dertli bir müminin derdiyle ilgilenmekten söz etmektedir. Örtülmesi gereken bir hatayı gömüp unutmaktan bahsetmektedir. Karakter olarak da müminin yanında duracak bir kimlik taşımak tavsiye edilmektedir.

Bu sigortanın şartı ramazanda fitre ve sadaka vermek, deprem-sel-açlık olunca tırlar dolusu yardım götürmek, gömlek-ayakkabı-makarna dağıtmak değil; kapasite miktarınca zorlukları gidermek. Resûlullah aleyhisselamın bahsettiği bu fırsat, dünyadan bütün dertleri kaldırmak karşılığında veriliyor değildir, yapılabilecek miktarda derdi kaldıracak bir kaldıraç olmak istenmektedir. Allah görür ki bu kul, kapasitesi bu kadar olduğu için başka bir şey yapamamıştır.

Elbette siyasî pozisyonu olanın yapacağı, dernek başkanı olanın halledeceği, garip bir mümin olanın göreceği iş başkadır. Bir yerde söz, bir yerde para, bir yerde aracılık, başka bir yerde kol kuvveti geçer. Bunu Allah da bilir insanın kendisi de. Yeri gelir uykudan feragat gerekir, bazen oğlunu göndermek lazımdır, hanımı temizlik için göndermek icap edebilir; nerde ne-nasıl gerekiyorsa.

'Benden başkaları da var' denip havale edilen ve zaten başkalarının da aynı düşünceyle o kişiye havale ettiği iş sebebiyle bir müminin ortada kalması, Allah Teâlâ'nın müminlerin üzerinden rahmet elini çekmesidir. Ümmet-i Muhammed olma kalitesi bu sebeple kaybedilmiştir. Müminler birbirlerine sigortalı olduklarını, bir yerde acından ölen mümin yüzünden kıyamet günü bütün müminlerin katillikle yargılanacağını buyuran şeriat kuralını unuttukları zaman sigorta sarsılmıştır. Hâlbuki bir mümin bütün müminlere kurban olmaya hazırdır, bütün müminler de bir mümin için kurban olmalıdır.

Resûlullah aleyhisselamın buyurduğu, herkesin toplanıp imece usulüyle bir muhtacın tarlasını kazmak seviyesinde iş değildir. Ufak da olsa bir kolaylık göstermek. Kız alırken, damat verirken, dükkân açarken, çocuk eğitirken, eşler arasında sorun çıktığında, ticaretle, siyasette, her yerde bir kolaylık söz konusudur. Birinin insan olarak omuzlarının ezilmeye başladığı anda yanında mümin kardeşlerini bulması gerekir. Hoca da doktor da olsa insan için bu daima geçerlidir. En hazık doktor kanserden ölebilir, yüzlerce ailenin huzuruna vesile olmuş bir hoca da aile huzursuzluğu yaşayabilir, binlerce öğrenci yetiştirmiş bir öğretmen kendi çocuğundan bunalabilir ve işçiler çalıştıran bir patron günün birinde sadakaya muhtaç hâle gelebilir.

Dünya budur; gündüzü aldaticıdır, gecesi var. Sağlığı yalandır, hastalık ve ölüm var. En güzel bitki dahi çürümeye esirdir. Günler sayılıdır. Hepimiz birbirimize muhtaç olduğumuz için Rabbimiz bizi birbirimize sigortalamıştır. Bu öyle bir sigorta sistemidir ki birinin sigortası bütüne, bütünün sigortası birine endekslidir, bir kişiden de kısa devre olup sistem çökebilir.

Peygamber aleyhisselamın mübarek tarifiyle birbirimize aynı bedenin parçaları olarak bakmamız gerektiğinden, birimizin ah u vahı, gözyaşı veya sadece babası-eşi meşhur olmadığı, çocuğu özürkü yahut fakir olduğu için ikinci sınıf muamelesi görmesinden Allah Teâlâ rahmet elini üzerimizden çekmektedir. Göklerin yere ineceği denli üzerimize rahmet yağabilmesi, Bilal radyallahu anhın Kâbe'nin üzerine çıkıp ezan okuyabilmesi için evvela Ebu Bekir radyallahu anhın onu bir köleyken satın alacağı sigortanın işliyor olması lazımdır.

Çok basit: Dert gidereceksin, kolaylaştırıcaksın, örteceksin, mümin kardeşinle beraber olacaksın; Allah da seninle beraber olacak.

İnsan yeri gelir, bir aile körlüğüne de tutulabilir. Eften üften bir sebeple, şeytanın abartması sonucu eşiyile karşı karşıya kalan bir insan eşini dünyanın en kötü insanı zannettiği gün ona küçücük bir yardım etmek, 'kendine gel' diye ikaz etmek, o aileyi bir yolla kurtarmak, huzurunu geri getirmek olursa şayet bu, Afrika'nın bir ülkesindeki açlığı baştan sona gidermekten çok daha büyük bir iştir – çok daha küçük gayretle yapıldığı hâlde. Zira bir boşanma hadisesi Allah'ın Arş'ını sallayacak kadar büyüktür. Açlık iki gün giderilse bile bir evin kurtarılması, belki yirmi sene boyunca secde edilip pazartesi-perşembe oruçlarının tutulacağı kaliteli bir mümin evine vesile olacaktır.

Bu 'kolaylaştırma' her alanda geçerli olabilir ve geldiği anlam sulandırma değildir. Maksat kişinin evine akşam daha az yorulmuş hâlde gitmesini sağlamak, efkârını ve gamını biraz daha dağıtacağı

yolu açmaktır. Bu sözle, elle, kürekle dahi yapılabilir. İhtiyaca göre yapılan şey yardımdır, ihtiyaç dışı yardım yüküdür.

Bize göre 'basit' sayılabilecek şeyler sırat köprüsünde kilometrelerce yolun alınmasına sebep olur: Ev taşıyana yardımcı olmak, yeni taşınan birinin temizliğine yardım etmek, doğum yapan komşunun yemeklerini pişirmek mahşer zamanında hatırlamayacağımız basitlikte işler olsalar bile rahatlığa vesile olacaktır. Zira Allah'ın ticareti, cenneti üzerindedir, cennet satar.

Allah Teâlâ bizleri, birbirimizin işine omuz verilen bir toplum olarak görmek istiyor, birbirine haset edenler olarak değil. Allah'ın istediği gibi bir toplum olmaya mecburuz. "Kim bir müminin ayıbını örterse" diye başlayan cümleden çıkarılacak sonuç odur ki insanın buluş çağına girmesinin ardından işlediği, unutulmuş, kimse fark etmeden yapılmış bütün kabahatler kıyamet günü karşısına konabilecekken Allah'ın o ayıpları, sırf ayıp sahibi, başka bir müminin ayıbını dünyada örttüğü için kapatması ebedî bir rezillikten kurtulmaktır. Gelin görün ki bu dünyada yaptığımız iyilik ne kadar büyük olursa olsun karşılığını 'ebedî' hesabından alacağımız denli büyük değildir. Allah Teâlâ'nın verdiği karşılık her zaman daha yüksek ve daha değerlidir.

Bütün yapılması gereken, Allah'ın yardımı karşılığında bir mümine yardım etmek ve böylece sigorta yaptırmaktır. Dert gider, kolaylaştır, ört, yardımcı ol; Allah seninle olsun. Mümine yardım mantığı taşımayan, örtücü olmayan birine ettiğinin karşılığı verilecektir. Çünkü Allah'ın kanunu, yapılan amele göre vermektir. Yapılan iş müminin hatasını örtmekse Allah bunun karşılığını verecektir, mümini rezil etmekse bunun da karşılığını verecektir. Mümini zora sokan kimseyi Allah da zora sokacaktır: Yürü bakalım sıratı şimdi!

Müminlerin ondan zerre kadar merhamet görmediği birine Allah neden rahmet etsin? Her şey karşılığını adaletiyle bulur. Müminlerin dertleriyle uykusuz kalana Allah da rahmetiyle karşılık verecektir.

Ümmet-i Muhammed olmak böyle bir farklılığı gerektirmektedir. Bir aile dini olan Yahudilik'e, çoğu insan eliyle yazılmış uyduruk Hıristiyanlık'a inananlarla göklerin ve Arş'ın dini İslamiyet'e iman edenler arasında elbette farklılık olacaktır. Müslümanlar'ın içinden egoist çıkamaz. Kendi eksenini etrafında dönen biri, Müslim'de geçen bu hadis-i şerifin dört gereğinden birini yerine getiremez, herkesin ona yardım etmesini bekler ama o kimseye yardım etmez. Çünkü insanlığın onun etrafında dönmesi gerekir, güneş odur!

Hâlbuki müminler birbirleri için uykusuz kalmakla mükelleflerdir. Peygamber aleyhissalatu vesselam, müminleri tek bir vücut gibi nitelendirip "vücudun neresi ağrırsa başka bir yer de ağrı içinde kalır" buyuruyor. Mümin grup, mümin cemaat, mümin ümmet budur.

Deri, kıta, mezhep farkına bakmaksızın bu ümmetin bir ferdi olmayı yeterli bularak bağrına yedi milyar insanı basacak kadar yüreğini geniş tutmak Muhammed aleyhisselamın ümmetinden olmanın temel karakteridir. Müminler egoistleştiklerinde hatta bir zikir çeşidini yapmak veya bir tefsir kitabını okumak için bir araya gelmişler dahi kendileri dışındakiler ve kendileri türünden bir ayırım yaptıklarında, bu müminlerin arasındaki sigorta şirketine tamamıyla kısa devre yaptırmaktır. Allah böyle bir topluma rahmet etmez.

Ve bu bir afettir. Peygamber'imiz aleyhisselam, hiçbirimizin unutmaması gereken bir hadiseyi naklediyor. Bir hadis-i şerifi Efendimiz aleyhisselamdan Buharî ve Müslim'in aynı anda naklediyor olmaları, gelen bilgiyi Müslümanlar için Kur'an'dan sonraki en güçlü bilgi kılar. O kadar ki şayet Resûlullah'ın huzurunda olsak ve anlattıklarını kulağımızı onun ağzına yanaştırarak dinlesek ancak bu kadar emin olabilirdik. Mutemet, güvenilir, cennet kadar yeşil ve Allah'ın rahmeti kadar engin bir hadiseyi dikkat ediniz:

Adamın biri ticaret yapardı, borç da verirdi. Yanındaki çalışanını çağırdı ve borcunu ödeyemeyen müşterileri olup olmadığını sordu. O da bazılarının borcunu geciktirdiğini söyledi. Tüccar, "Geciktirenlere bir şey demeyin, bırakın ne zaman öderlerse ödesinler. Siz kolaylık gösterin, ola ki Allah da bize kolaylık gösterir..." Allah Teâlâ bu sözün cevabını anında verdi: Sen kullarıma kolaylık gösterdin ya, asıl kolaylık bizden gelir, biz de seni affettik. (Buharî ve Müslim)

Ümmet olmak sadece arife günü vakfe yapmak, şeytan taşlamak, tavaf etmek, ölülerin arkasından hatim indirmek, sabah namazını camide kılmak değildir; dara düşenlere yardım etmek, kolaylaştırılacak işi olana koşmak, örtülecek hatası olanı görmezden gelmek, Allah'ın hatırı için mümin kardeşine yardım etme potansiyelinde yaşamaktır. Bu yüzük takarak, cübbeyle, bıyıkla, şalvarla, evle anlaşılabilir şey değildir, böyle müminler himmetlerinden tanınırlar.

Kuru teselliler yerine şunu bileceğiz ki madem Allah Teâlâ, "Allah, kulları içinde merhametli olanlara rahmet eder" (Buharî, Müslim) buyurmuştur; yaşadığımız toplum, doldurduğumuz sokaklar hatta camiler, medreseler, evler, siteler, işyerleri, hac kabileleri, umre otobüsleri merhamet yüklü olmalıdır. Mümin yağmur yüklü, döküldü dökülecek kadar dolu bir sonbahar bulutu gibi merhamet yüklü bir kapasiteyle dolaşmalıdır –ki Allah'ın rahmeti de o mümine ve onun bulunduğu topluma insin.

Öyleyse bütün mürebberlerimiz, muallimlerimiz, öğretmenlerimiz, hoca efendilerimiz, müezzinlerimiz ve şeriatla hizmet ile insan yetiştirdiğini düşünen annelerimiz, babalarımız, dedelerimiz, ninelerimiz ve dahi hepimiz dertlere çare üretip zorlukları kolaylaştıran, mümin kardeşinin yanında durarak ayıplarını örten insan yetiştirmek mecburiyetindeyiz. Bu, çocuklarımızın belki de Bakara suresi ezberlemeye oturmadan önce idrak etmeleri gereken kadar öncelikli bir konudur. Kuru kuru hafızlıktansa rahmet dolu bir hafızlık, Kur'an karakterine daha yakındır.

Keşke yalnızca koca kalın fıkıhlarını ezbere bilecek yerde dert gidermek ve mümin kardeşinin yanında olmak şuurundan uzak durmayan mantıkta insan yetiştirmek yolunu tutsaydık. Keşke dört katlı, görkemli, asansörlü, futbol sahası olan medreseler yerine dert giderebilen, insanların zorluklarını kolaylaştıran, toplumun ayıplarına yorgan olan, insanlığın yanında bağı açık bir genç olarak bekleyen talebe yetiştirmeyi tercih etseydik. Hocalar ve mikrofon karşısına geçenler, çocuklarına annelik-babalık eden bütün ebeveynler olarak hepimiz reçetemize bir göz gezdirmeliyiz.

Bu reçetemizi yardım kampanyalarında sürekli okuruz ancak 'bir torba makarna da sen ver' minvalinden öteye geçmez. Büyük bir projeyi işin en kolay tarafıyla geçiştirmekte olduğumuzu fark etmeliyiz. Meselemiz açları doyurmaktan öte, yüreklerimize bu dört temeli yerleştirme meselesidir. Böylece ümmet-i Muhammed'in birbirinin sigortası olduğu kıvam yakalanacaktır. Bu kıvam yakalanmadıkça bir yerdeki çocukların açlığının giderilmesi, giyecek alınması kaç günlük sorunumuzu çözebilir? Merhamet yükümüz ise bu açlık giderme, giydirmeyi başarmasak bile Allah'ın yanında olmamızı sağlar.

Ancak bir dikkati gözden kaçırmamız da gereklidir. Bu dert giderme, zorluklara karşı kardeşinin yanında olma karakteri, tıpkı mesela namaz gibi bir ibadettir. Bu sebeple riyasız ve sadece salih niyetle yapılmalıdır. Bir genç, abdestini almadan sırf babası kızmasın da harçlığı kesilmesin diye sabah namazı için camiye gitse sabah namazı kılmış olur mu? Elbette olmaz. Nasıl ki sabah namazı gibi bir ibadet, uykumuzu bölüp gittiğimiz hâlde, niyet olmayınca işe yaramıyorsa Allah'ı rahmetiyle üzerimizde tutan bu büyük müjde de ancak Allah için ve onun umuduyla, şeriatına göre yapıldığında değer taşır.

Zarurî bir dipnotu da her ihtimale binaen zikretmeliyiz. Bir Müslüman bu hadis-i şerifi dinledikten sonra 'insanlık göstermek' deyip bir haramı işleyecek mesela anne-babasının iradesini çiğneyip kız kaçırarak hataya düşen kimseye yardım etme lüksünü işleyemez. Bu 'insanlık' ama Nuh aleyhisselamın gemisine binemeyenlerin insanlığı olurdu!

Afrika için yardım toplanıyor; tüccarın biri de deposunda kalmış, satamadığı daracık etekleri hayatında ilk defa o rezil kıyafetleri görecek insanlara 'Allah rızası için sadaka' diye gönderiyor ve böylece Afrika'nın orta yerine Batı kültürü rezaletinin gitmesi 'şerefi' bu kişiye nasip oluyor... Şimdi bu 'yardım eden' kişiye de mi Allah razı olsun denecek? Böylesi bir hareket şeriatımıza uygun olmadığı, esasen insanlığa da uygun olmayacağı için bir suçtur. Bundan sevap beklemek yerine nasıl tövbe edileceğine dair bin bir hesap yapmak gerekir.

Hadis-i şerifin sözünü ettiği insanlık göstermek ve yardıma koşmak, elbette bu ve bunun gibi örneklerin teşkil ettiği türden bir şey değildir.

Yine Buharî ve Müslim'in rivayetiyle bir hadis-i şerifi okuyalım: Enes bin Malik radiyallahu anh rivayet ediyor: "Bir ramazan günü gazve için yola çıktığımız bir seferde Resûlullah Efendimiz ile beraberdik. Çok sıcak bir mevsimdi, gölgelenecek bir yer de yoktu..."

Efendimiz aleyhissalatu vesselam katî bir emir buyurmadığı için ashab-ı kiramın bir kısmı oruçlarını tutmamışlar ama bir kısmı da herhâlde şehit olurlarsa bir de oruçluyken oluversinler diye oruçlarını bozmamışlar. Başta Resûlullah aleyhissalam, arkasında kâinatın peygamberlerden sonraki en efendi insanları ve yürüyorlar ve cihada gidiyorlar ve ramazan günü! Bunca mübareklik olsa olsa bir araya bu kadar gelebilir:

"Resûlullah aleyhissalam bir yerde mola vermemizi emretti, çadırları kuracaktık. Oruçlu olanlar, mola talimatını duyunca mecalsizlikten oldukları yere yığılıverip kaldılar. Oruçlu olmayanlar da hem kendi görevlerini hem diğerlerinin görevlerini yaptılar..."

Resûlullah aleyhissalatu vesselam Efendimiz bu sahneyi mübarek gözleriyle izlemiş. Ashabın bir grubu harıl harıl çalışıyor ve aslında onlar da yorgunlar, diğerlerinden tek farkları su içebilmiş olmaları. Buyurmuş ki: "Bugünün sevabını oruç tutmayanlar kazandı."

Bu bize bir derstir. Farz ibadetlerin gözümüze mızrak gibi girdiği, ümmet-i Muhammed'in perişan olduğu, nerdeyse her gün bir beldemizin kan banyosuna bulandığı, çocuklarımızın küfrün içine kadar daldığı, internetin cebimizden kafamıza kadar her yanımıza şer doldurduğu bir zamanda bi' nafile ibadet bulup onunla huşu içinde sabah akşam ağlayıp sızlayanlar, evet, haram bir iş yapmıyorlardır, yaptıkları da şüphesiz ki sevaptır ancak...

Ümmetimizin bugünkü hâlini görüp ümmetin selameti, gençlerinin imanı, camilerinin aktif hâle gelmesi, küfrün ve tuğyanın topraklarımızdan uzaklaşması için canıyla, malıyla, himmetiyle, heyecanı, eşiyile, çocuklarıyla çalışan hoca efendi bu asrın mücahididir, asrın sevabını o kazanmıştır, şeyh odur, âlim odur, takva sahibi odur, sünnete daha iyi sarıldığı için ehl-i sünnet odur, şeriat ehli odur!

Bugünün sancağını taşıyan yiğit mümin, ümmetinin muasır dertleriyle dertlenen mümindir. Ümmetin en büyük derdi siyaset, en büyük fitnesi ekonomi, en sinsi şerri internet olmuşken bunlarla uğraşmadan herhangi bir kitaptan menkıbe okuyup ders işlemek, muamelatta uygulanacak yeri olmayan bir konuyu oturup aylarca ders yapmak hatta Kur'an'ımızın ve şeriatımızın lisanı olmasına rağmen -ki Arapça'nın her kelimesi ibadettir, cihattır- Arapça'yı on sene okumak zamanımızın kapılması gereken cihat fırsatlarını kaçırmaktan başka bir şey değildir.

Çünkü geldiğimiz zaman, ümmetimizin kadını-erkeğiyle bütün mukaddesatının yok olmaya sürüklendiği bir zamandır. Acil dertlerin dışında kalan her şey -velev sevaplı ve faziletli olsun- "bugünün sevabını oruç tutmayanlar kazandı" durumuna dâhildir. Bugünün sevaplarını, bugünün fitnelere karşı direkt çalışanlar kazanacaktır.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

*Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve
selam olsun.*